Колекція

Якось днями я завітав до свого приятеля, журналіста Міші Коврова. Він сидів у себе на дивані, чистив нігті й пив чай. Запропонував і мені склянку.
— Я без хліба не п'ю, — сказав я. — Пішли за хлібом!
— Ні за що! Ворогові, будь ласка, пригощу хлібом, а друга ніколи.
— Дивно... Чому ж?
— А ось чому... Іди сюди!
Міша підвів мене до стола і висунув один ящик:
— Дивись!
Я зазирнув у ящик і не побачив рішуче нічого.
— Нічого не бачу... Сміття якесь... Цвяхи, шматочки ганчірок, якісь хвостики...
— Саме на це й подивись! Десять років збирав ці ганчірочки, мотузочки та цвяшки! Знаменита колекція.
І Міша згріб у руки все сміття і висипав його на газетний аркуш.
— Бачиш цю обгорілу сірничку? — сказав він, показуючи мені звичайну, злегка обвуглену сірничку. — Це цікава сірничка. Минулого року я знайшов її в бублику, купленому в булочній Севастьянова. Ледь не подавився. Дружина, дякувати, була вдома і постукала мене по спині, а то б так і залишилася в горлі ця сірничка. Бачиш цей ніготь? Три роки тому його знайшли в бісквіті, купленому в булочній Філіппова. Бісквіт, як бачиш, був без рук, без ніг, але з нігтями. Гра природи! Ця зелена ганчірка п'ять років тому мешкала в ковбасі, купленій в одному з найкращих московських магазинів. Цей засушений тарган колись купався в щах, які я їв у буфеті однієї залізничної станції, а цей цвях — у котлеті, на тій самій станції. Цей щурячий хвостик і шматочок сап'яну були обоє знайдені в одному й тому самому філіпповському хлібі. Кільку, від якої залишилися тепер самі лише кісточки, дружина знайшла в торті, який їй піднесли в день ангела. Ця тварина, що зветься клопом, була піднесена мені в кухлі пива в одній німецькій біргаллі... А ось цей шматочок гуано я ледь не проковтнув, уминаючи в одному трактирі розстігай... І так далі, любий.
— Дивовижна колекція!
— Так. Важить вона півтора фунта, не рахуючи всього того, що я з неуважності встиг проковтнути й перетравити. А проковтнув я, напевно, фунтів п'ять-шість...
Міша взяв обережно газетний аркуш, хвилину помилувався колекцією і висипав її назад у ящик. Я взяв у руки склянку, почав пити чай, але вже не просив послати за хлібом.